

for en Imødekommen af Andragere, som ikke ere i Stand til fuldt ud at bevise — føre juridisk Bevis for — at netop den Skade, de lide af, skriver sig fra Udøvelsen af den militære Tjeneste, at denne Lov er given, for at der kan blive Plads for at komme saadanne i Møde, og naar det saa ikke sker, saa forekommer det mig, at det egentlig maatte være deres Sag, som modsætte sig en saadan Anvendelse af Loven, at føre Modbevis. Dette kan naturligvis lige saa lidt gøres, som Beviset kan føres, men naar ingen af Delene kan ske, kan jeg ikke se rettere, end at saa burde det sandsynlige Skøn være det afgørende og helst i velvillig Retning. Det er dog saaledes, at naar man ikke ligefrem kan paa-staa det modsatte, vil det dog i den Slags Tilfælde være rigtigere, om man kom til at give nogle enkelte Understøttelser, selv om det var ufortjent, selv om det kunde ske, at man kunde blive snydt — for at bruge det anvendte Udtryk ogsaa paa den Maade —. Det bliver dog vist i og for sig forsvarligere end at komme til at ud-skyde adskillige, som i Virkeligheden burde have haft. Jeg kan derfor ikke andet end fastholde min Opfattelse, at denne Mand bør komme i Betragtning, skønt der jo kun er ringe Haab om, at det vil ske efter denne Indstilling eller, som jeg sagde før, egentlig Ikke-Indstilling fra Finansudvalgets Side. Det maa jo dog antages, at man ikke tager en Mand med en saadan Skavank til Soldat; altsaa har han ikke haft Aareknuder, da han blev Soldat. Han siger selv, at han har faaet dem under den første Militærtjeneste, og ingen vil kunne sige noget mod den Betragtning; han gør gældende, at han har meldt sig, men at der ikke er blevet taget Hensyn dertil, og naar saa under Udøvelsen af Tjenesten 2 Aar efter Benet bryder op, ja der ligefrem gaar Hul paa det, saa kan jeg ikke se rettere, end at Skylden for, at Manden ikke nu er i Stand til at føre det Bevis, som vilde være afgørende for at give ham Understøttelse, egentlig ligger hos vedkom-mende Læge, som i sin Tid undlod at tage hans Opfordring til Følge. Man kan sige: Hvorfor har Soldaten ikke stillet sin Opfordring mere indtrængende? Men det forekommer mig dog, naar man kender

lidt til vor Soldatertjeneste, er det ikke at forlange, at en saadan ung Soldat over for en lidt affejende Bemærkning af en Læge skulde have Mod til at være saa paastaaelig, saa meget mere som han, da han vidste, at Hjemsendelsen var forestaaende om nogle faa Dage, naturligvis har kunnet tænke som saa, ja jeg holder vel den Tid ud endnu.

Dette er Sagens Sammenhæng, jeg anbefaler Andragendet paa det bedste, men selvfølgelig — det maa jeg desværre føje til — uden Haab for det, naar Stemningen ikke er anderledes nu, end den har været tidligere, og det synes den jo ikke at være, saa kan der ikke være nogen Forventning om, at man kan opnaa en Afstemning her, der kan føre til en fornyet Overvejelse.

Finansministeren (Hørring): Ordfø-
ren begyndte med at omtale en Invalide-
sag, der var henvist til Finansministeren
for et Par Aar siden fra Folketinget, og
jeg skal nærmere undersøge, hvorledes det
staar dermed. Jeg erindrer det ikke be-
stemt i Øjeblikket, men hvis jeg ikke tager
fejl, blev Sagen henvist, for at der kunde
tilvejebringes yderligere Data. Jeg ved
ikke, om disse ere blevne fremskaffede.
Jeg maa maaske gøre den almindelige Be-
mærkning om saadanne Sager, at det jo
var det heldigste, om de paagældende, efter
at Sagen var henvist til Finansministeriet,
vilde sætte sig i Forbindelse med Finans-
ministeriet enten personlig eller ved andre,
saaledes at man kunde hjælpe hinanden
til at naa Maalet. Jeg ved ikke, om det
er sket i dette Tilfælde, men jeg skal, som
sagt, nærmere undersøge Sagen.

Om Andragendet under Nr. 40 i Be-
tænkningen skal jeg fatte mig meget kort.
Jeg skal sige, at da det sidst var til Be-
handling, hørte det til de Tilfælde, hvor
Afgørelsen var overordentlig tvivlsom. Jeg
kan godt erindre, at vi den Gang vaklede
mellem, om vi skulde give Understøttelse
eller ikke. Resultatet blev imidlertid, at
Understøttelsen blev nægtet. Nu har jeg
paa ny undersøgt Sagen, og jeg vil nu
være villig til at give Understøttelsen. Saa-
fremt det høje Ting altsaa henviser An-
dragendet til Finansministeriet, vil den tid-